

Ezra - Comentarii Jean Koechlin

Prin Ieremia, Domnul fixase mai dinainte ca durata captivității în Babilon să fie de șaptezeci de ani. Aceia care, asemenea lui Daniel, cercetau Scripturile, avuseseră posibilitatea să cunoască sfârșitul apropiat (Daniel 9.2). Cei șaptezeci de ani sunt numărați de la primul an al lui Nebucadnețar, cel responsabil cu transportarea, până la primul an al lui Cyrus, cel care îi va pune punct (Ieremia 25.1, 11). Cu circa două secole mai devreme, Domnul îl identificase deja, pe nume, pe acest ultim împărat (Isaia 44.28; 45.1). Fără nici o îndoială, Cyrus avea cunoștință de această profeție, deoarece era conștient că ea reprezenta un instrument ales de Dumnezeu ca să restabilească închinarea față de El. În același timp, Domnul trezește duhul unui număr de iudei exilați, dintre aceia care-și aminteau de Ierusalim cu lacrimi și care făceau din el „cea dintâi dintre bucuriile lor” (vezi Psalmul 137.1, 5, 6). Prieteni creștini, și noi ne aflăm într-un „ținut străin”. Tânjim noi după Cetatea cerească? Duhul nostru a fost el „trezit” ca să-L așteptăm pe Domnul Isus? El este marele Împărat, centrul profețiilor, Cel Căruia Dumnezeu îi va da în curând toate împărățiile pământului (v. 2), ca să-Și restabilească lauda și gloria.

Drumul spre Ierusalim este deschis. Câți sunt cei care vor profita de aceasta? Ceva mai puțin de cincizeci de mii de oameni din diferite pături sociale ale poporului. În plus, printre cei din această rămășiță slabă existau unii care nu puteau dovedi că aparțineau cu adevărat lui Israel. Chiar și dintre preoți fuseseră neglijenți, ceea ce mai apoi îi va împiedica să-și îndeplinească serviciul divin. Vai, mulți creștini sunt ca acești israeliți! Ei nu pot afirma cu siguranță că sunt copii ai lui Dumnezeu. Dacă vreunul dintre cititorii noștri se găsește într-o asemenea situație, atunci să apeleze la „înregistrarea sa genealogică” (v. 62). O va găsi în Biblia lui. Să se prindă cu fermitate de pasaje ca Ioan 1.12; 1 Ioan 5.1,13. Atât de multe suflete cu mari îndoieli (sau ezitări) au găsit, în aceste versete și în altele, dovada incontestabilă că aparțin familiei lui Dumnezeu! Dumnezeu Își are ochii ațintiți asupra acestei rămășițe fără putere. A numărat-o cu atenție și urmează să vegheze cu gingășie asupra ei nu doar datorită îndurării Sale, ci și pentru că are un plan mareț cu privire la ea: descendenților acestor iudei reîntorși în țară le va fi prezentat, după paisprezece generații, Hristos, Mesia al lui Israel (Matei 1.17).

Psalmul 137 ni-i arată pe exilații lui Iuda lângă malurile râurilor Babilonului, incapabili să cânte, din cauza tristeții. Dar acum este Psalmul 126 cel care vorbește: „Când a întors Domnul pe captivii Sionului ... gura ne era plină de râs și limba de strigăte de bucurie ... Domnul a făcut mari lucruri pentru noi: suntem bucuroși” (Ps. 126.1-3). Dar nu era aceasta și o poruncă divină? (Isaia 48.20). Ei celebrează „sărbătoarea Corturilor”, sărbătoarea bucuriei (în v.11 îi vedem de asemenea cântând). Prima lor grijă se îndreaptă spre altarul Domnului pe care îl așază „pe temelia lui”. Motivul lor este demn de remarcă: „pentru că teama era peste ei din cauza popoarelor acelor țări” (v. 3). Frica îi conduce nu la asigurarea propriei protecții, ci la strângerea în jurul Domnului, El fiind acela care-i va apăra. Apoi sunt puse fundațiile noii case. Faptul acesta dă naștere unei ceremonii mișcătoare, în care își fac apariția atât bucuria cât și lacrimile (vezi Ieremia 33.10, 11). Ce contrast cu primul templu! Același contrast există și între începuturile Bisericii, relatate în cartea Fapte, și slaba mărturie colectivă pe care cei credincioși o mai pot da în mijlocul ruinei actuale.

Situația oamenilor lui Iuda n-a scăpat atenției națiunilor din jur. Iată-i cum vin cu o ofertă tentantă: „Să construim cu voi, deoarece căutăm ca și voi pe Dumnezeul vostru ...” (v. 2). Nu era acesta un gest de prietenie din partea lor? Lucrarea ar înainta mult mai repede. Și un refuz i-ar jigni cu siguranță pe acești oameni. Dar conducătorii iudeilor nu sunt nicidecum naivi. Ei resping ferm sugestia, spre deosebire de Iosua și de mai-marii lui Israel care se lăsaseră înșelați altădată de un truc asemănător (Iosua 9). Ca să ia parte la o lucrare a lui Dumnezeu, este esențial ca cei implicați în ea să aparțină poporului lui Dumnezeu. Să nu ne temem să menținem o despărțire categorică față de cercurile religioase ale căror principii sunt confuze, chiar dacă aceasta ar intra în contradicție cu ceea ce ar sugera falsa dragoste sau, simplu, dorința de a nu-i leza pe alții. Ceea ce urmează aruncă o lumină asupra identității acestor ajutoare binevoitoare: vrăjmași! Nereușindu-le înșelăciunea, ei își descoperă jocul și recurg la amenințări. Apoi, schimbând încă o dată tactica, trimit o scrisoare acuzatoare lui Artaxerxes, noul conducător al imperiului.

Ca să oprească lucrarea fiilor lui Iuda, vrăjmașii lor au folosit, pe rând, șiretenia (v. 2), intimidarea (v. 4-5) și acuzațiile (v. 6-16). Acum, când au obținut de la împărat sprijinul pe care-l doreau, folosesc o nouă armă: violența. Ei se duc în grabă lângă iudei, ca să-i oprească „prin forță și cu putere” (v. 23) de la continuarea lucrării. Dar adevăratul motiv ca lucrarea să fie oprită este altul. Profetul Hagai ni-l face cunoscut în primul său capitol: este însăși lipsa de credință și neglijența poporului. De-a lungul anilor (în jur de cincisprezece) care s-au scurs de la punerea temeliei, preocuparea pentru casa lui Dumnezeu scăzuse treptat și fiecare începuse să se ocupe de propria casă. Vai! Nu trecem și noi astăzi, ca oameni credincioși, prin asemenea perioade de declin spiritual? Domnul și Casa Lui (Adunarea) nu ne mai atrag inimile. Și, proporțional cu lipsa de interes pentru cele ale Domnului, crește preocuparea noastră cu propriile afaceri. Totuși, Dumnezeu nu vrea să ne lase în această stare. El ni Se adresează în același fel în care Îi vorbește aici lui Iuda. La îndemnul lui Hagai și al lui Zaharia, poporul se trezește, iese din indiferență și reîncepe lucrul.

În timp ce, sub „ochiul Dumnezeului lor” (v.5; Psalmul 32.8), iudeii au reînceput lucrul, vrăjmașii, pe de altă parte, își reiau planurile rele. Atât timp cât viața noastră creștină se află în declin, cât timp ne căutăm propriile interese, nu-i dăm diavolului nici o bătaie de cap. În mod sigur va avea grijă să nu ne deranjeze din somnul nostru. Îi convine de minune. Dar odată ce Domnul, prin Cuvântul Său, ne trezește inima și zelul pentru El, imediat îl găsim pe Satan din nou în drumul nostru (vezi 1 Corinteni 16.9). Guvernatorul și însoțitorii lui folosesc aceleași tactici care au reușit atât de bine în capitolul anterior: ei îi scriu lui Darius, noului împărat, încercând să-l facă să intervină, dar de data aceasta își ascund vrăjmășia sub o haină a indiferenței și chiar a toleranței. Scrisoarea lor, care cuprinde declarațiile bătrânilor lui Iuda, constituie în mod involuntar o frumoasă mărturie în favoarea acestora (v. 11 și următoarele). Acești bătrâni nu s-au rușinat să se numească pe ei înșiși slujitori ai lui Dumnezeu, nici să descopere ce a făcut Domnul pentru ei, chiar dacă aceasta însemna să mărturisească greșelile părinților lor.

O nouă scrisoare a acuzatorilor pleacă deci spre capitala imperiului, dar ea îi va pune în încurcătură. Nu numai că cercetările pe care Darius le întreprinde permit redescoperirea edictului lui Cyrus, dar însuși împăratul, în răspunsul său, ia în mână cauza rămășiței lui Iuda și a construirii Templului. Și, ca paharul să fie plin, dă dispoziție chiar vrăjmașilor iudeilor să le acorde acestora tot ajutorul necesar. În finalul său, decretul lui Darius este însoțit de cumplite amenințări contra acelor persoane care i-ar modifica conținutul. Acesta a fost deci rezultatul poziției clare și îndrăznețe adoptate de bătrânii iudeilor (5.11,12; vezi Matei 10.32). Atitudinea lor l-a dat Domnului ocazia să-Și arate public aprobarea. Este încurajator să-l vedem pe împărat, în v. 10, recunoscând puterea rugăciunilor către Dumnezeul cerurilor și chiar solicitându-le pentru sine și

pentru fiii săi. Acest Dumnezeu al cerurilor este acum Tatăl nostru; să nu neglijăm să-l vorbim. În plus, suntem îndemnați să ne rugăm „pentru toți oamenii” și în mod special „pentru împărați (autorități) și pentru toți cei care sunt în poziții înalte, ca să ducem o viață pașnică și liniștită, în toată evlavia și demnitatea” (1 Timotei 2.1, 2).

Auzatorii iudeilor au înțeles că n-ar fi fost înțelept să se opună ordinelor pe care le primiseră. Ei le execută prompt, dar cu resentimentele care se subînțeleg. Cu o asemenea protecție din partea autorităților și dispunând de noi mijloace materiale, bătrânii iudeilor încheie construirea templului. Dar să remarcăm acest detaliu important: dacă ei prosperă, nu este datorită decretului lui Darius, ci „prin profețiile lui Hagai profetul și ale lui Zaharia, fiul lui Ido” (v. 14). Tot așa se prezintă și situația celui credincios. Izvorul prosperității lui nu se găsește în împrejurările favorabile în care Dumnezeu îl pune aici, pe pământ, ci în supunerea față de Cuvântul Dumnezeului său. Inaugurarea casei are loc cu bucurie. Totuși, ce mare este contrastul față de inaugurarea primului templu, când s-au sacrificat douăzeci și două de mii de boi și o sută douăzeci de mii de oi (2 Cronici 7.5). Nu se face nici o mențiune aici cu privire la foc coborând din cer sau la glorie umplând casa, deoarece pivoțul lui Dumnezeu fusese pierdut; el nu va mai fi regăsit. După dedicarea Casei, Paștele și sărbătoarea Azimelor se țin în luna întâi. În pofida slăbiciunii lor, Dumnezeu a bucurat inimile acestor sărmani iudei, după întoarcerea lor din exil.

S-au scurs aproximativ patruzeci de ani între evenimentele din cap. 6 și cele cu care începe cap. 7; este vorba de călătoria lui Ezra sub domnia lui Artaxerxes. Spre deosebire de preoții neglijenți a căror problemă a fost în cap. 2.61-62 Ezra este capabil să reconstituie genealogia întorcându-se până la Aaron. De asemenea, el este „cărturar priceput în legea lui Moise”. Cât de bine este să fim instruiți în Cuvântul lui Dumnezeu! Dar nu este de ajuns să-l cunoaștem prin inteligență și memorie, asemenea materiilor învățate la școală. Acest gen de cunoaștere nu servește decât la umflarea mândriei (1 Corinteni 8.1; 13.2). Este deci vital să iubim acest Cuvânt și Persoana pe care ne-o prezintă. Priviți-l pe Ezra! El „își îndreptase inima să caute legea Domnului” (v. 10), și nu numai să o caute, ci și „s-o împlinească”, deoarece cunoașterea (chiar cu inima) nu este suficientă, dacă nu punem în practică ceea ce ne-a învățat Scriptura (Iacov 1.22). Numai când aceste condiții sunt împlinite, o persoană va putea să-și asume responsabilitatea de a-i învăța pe alții. Cu bunăvoință și generozitate, împăratul a dat toate dispozițiile necesare pentru a-i permite lui Ezra să întreprindă călătoria și, de asemeni, să se ocupe, la sosirea lui, de lucrarea casei Domnului.

Ezra a păzit Cuvântul lui Dumnezeu și n-a făcut de rușine Numele Lui. Ezra și oamenii care se strâng ca răspuns la chemarea sa vor fi făcuți conștienți de propria slăbiciune (sunt cel mult o mie cinci sute), dar, în același timp, și de faptul că Dumnezeu le-a „pus înainte o ușă deschisă, pe care nimeni nu poate s-o închidă” (Apoc. 3.8). Artaxerxes I (Longimanus), zis Mână Lungă, asemenea predecesorilor săi Cyrus și Darius, este un instrument pregătit de Domnul ca să țină deschisă ușa reîntoarcerii la Ierusalim pentru rămășița exilată a lui Iuda. Scrisoarea împăratului arată că el era atent la toate. Întâi restabilește închinarea în Ierusalim, cu tot ce era necesar jertfelor și întreținerii leviților; apoi pune în funcție magistrați și judecători; în sfârșit, lucru remarcabil, dă instrucțiuni lui Ezra pentru a le face cunoscut tuturor legile Dumnezeului său (v. 25). „Inima împăratului în mâna Domnului este ca niște izvoare de apă: El o îndreaptă încotro vrea” (Prov. 21.1; vezi și Prov. 8.15-16). Ezra îl binecuvântează pe Domnul, ca pe Acela care a pus astfel de gânduri în inima împăratului. Să ne străduim, asemenea lui Ezra, să vedem întotdeauna „mâna”, da, „mâna bună a lui Dumnezeu” (v. 6, 9, 28; 8.18, 31), în orice ni se întâmplă.

Adunarea își face tabăra lângă râul Ahaba. Pentru a-și completa rândurile, Ezra trebuie să trimită după unii dintre leviți. „Puțini sunt lucrătorii” și „mare este secerișul” le spune Domnul ucenicilor Săi (Matei 9.37). Astăzi, El privește asupra tuturor răscumpăraților Săi de pe pământ și îi știe pe nume pe aceia care vor să-l slujească cu adevărat. Este acum totul gata pentru plecare? Nu; un lucru esențial lipsește încă! Întocmai cum un călător nu pleacă fără să-și studieze mai înainte harta, lui Ezra îi este necesar să cunoască drumul pe care trebuie să-l urmeze și, în consecință, îl consultă pe Domnul. „Calea cea dreaptă pentru noi și pentru copiii noștri” – nu este oare cea a ascultării depline de Dumnezeu? Hristos a fost primul care a evidențiat-o în această lume (1 Petru 2.21), astfel încât Scriptura, care ne descoperă pașii desăvârșiți ai căii Lui, devine într-un fel o „hartă rutieră” pentru noi. Vai, adesea pierdem calea sigură și adevărată, pentru că mergem pe căile întortocheate ale voinței noastre! Smerenia, dependența, încrederea în Dumnezeu și nu în om sunt câteva dintre lecțiile binecuvântate pe care le învățăm în compania lui Ezra ... sau, mai degrabă, în compania Domnului Isus.

În timpul primei întoarceri în Ierusalim, Cyrus înmânase iudeilor repatriați un număr dintre vasele Casei lui Dumnezeu. Nici Ezra, nici însoțitorii lui n-au plecat cu mâinile goale. Împăratul și entourageul său, ca și israeliții care au rămas în exil, au dat daruri pentru templu. Cu această bogăție care ar fi putut atrage jefuitori, firava caravană fără escortă (dar protejată de mâna bună a lui Dumnezeu) a ajuns la Ierusalim. Prima lor preocupare este să înmâneze prețioasa încărcătură preoților responsabili. Apoi „repede”, în acord cu ordinul pe care-l primiseră (7.17), aduc sacrificii. Să ne gândim la „talanții” care ni s-au încredințat pentru drum (Matei 25.15). Ce valoare adăugăm noi tuturor acestor daruri pe care ni le-a acordat Domnul: sănătate, inteligență, memorie și, mai presus de toate, Cuvântul Lui? Când vom ajunge în cetatea cerească, totul va fi cântărit și numărat la scara de valori a sanctuarului (vezi v. 33; Luca 12, sf. v. 48). Totuși, întoarcerea lui Ezra este umbră dintr-o dată de ceea ce aude despre popor. Astfel, asistăm la o scenă de durere și de lacrimi. „Râuri de apă curg din ochii mei, pentru că nu se păzește legea Ta” – spune psalmistul (Ps. 119.136).

Să luăm seama la atitudinea lui Ezra din acest capitol și s-o imităm. Oricine altcineva ar fi adus poporului reproșurile cele mai severe. Ezra însă se înfățișează înaintea lui Dumnezeu, acuzându-se pe sine împreună cu întregul Israel. Jertfind doisprezece boi și doisprezece țapi (8.35), el reafirmase unitatea poporului lui Dumnezeu. O consecință naturală a acestei unități este împărțirea responsabilității și a suferinței (vezi 1 Corinteni 12.26). Ce lecție în această privință ne dă acest slujitor al lui Dumnezeu! El ne învață nu numai să evităm să scoatem în evidență greșelile altor creștini, ci și să simțim noi înșine rușinea și durerea lor înaintea Domnului. „Dumnezeul meu, îmi este rușine și nu îndrăznesc să-mi ridic fața către Tine” – spune omul lui Dumnezeu (v. 6). Cuvintele lui Ezra sunt cu adevărat mișcătoare. Ele pun în antiteză îndurarea Dumnezeului lui Israel cu nerecunoștința poporului Său. Dar, în timp ce simte profund greutatea păcatului pe care nu l-a comis personal, Ezra n-are nici o putere să facă ceva pentru a-l îndepărta de sub ochii unui Dumnezeu sfânt. Unul singur a avut puterea să împlinească ispășirea. Fiul lui Dumnezeu, luând asupra Sa păcatele noastre, a fost în stare să exclame în suferința Sa inexprimabilă: „M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile Mele ...” (Psalmul 40.12).

Exemplul lui Ezra făcuse deja ca „toți cei care tremurau la cuvintele Dumnezeului lui Israel” să se smerească împreună cu el (9.4). Acum, ca răspuns la rugăciunea lui, același simțământ se trezește în inimile unei mulțimi foarte mari de oameni din Israel, bărbați, femei și copii” (v. 1). Tinerețea (să fii tânăr) nu te poate împiedica să te întristezi de ceea ce-L dezonorează pe Dumnezeu. Aceste căsătorii cu persoane străine amintesc aceloră dintre noi care sunt credincioși despre mondenitate. „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși; pentru că se legătură

este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? (2 Cor. 6.14). Oare n-am permis noi în multe ocazii acestui intrus să pătrundă în casele și în viețile noastre? Tinerii au fost, adesea, primii care l-au introdus în casele părinților lor. Ei bine! Nu este de ajuns să descoperim acest rău în lumina Cuvântului și să ne smerim. Trebuie să acționăm despărțindu-ne de el. Aceasta va implica, spre exemplu, să ne examinăm obiceiurile cu o reală severitate: cărțile din biblioteca noastră, hainele, obiectele de toaletă..., ca să îndepărtăm fără milă toate lucrurile „străine“. Este o misiune neplăcută, care va dura probabil un timp (v.13), dar acesta este prețul pentru reluarea relațiilor fericite cu Domnul.

clickbible.org